

1
KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 49. Mt. XIX.

Grud.-Dec. 9, 1939

Šis vaizdas
pateiktas
bibliotekai

II. ADVENTO SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Mato 11, 2-10.

ANUO metu Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du iš savo mokytinių ir jam sakydino: Tu esi tasai, kurs turi ateiti ar mes kito laukiamė? Jėzus atsakydamas jiems tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę: Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama Evangelija, ir palaimintas, kas manimi nepasipiktins. Jiems gi nueinant Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyti? Ar vėjo supamos nendrės? Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais rūbais vilkinčio žmogaus? Štai, tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip; sakau jums, ir daugiau negu pranašo. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu savo akyvaizdoje savo angelą, kurisai ties tavim taisys tau kelią.

Tikėjimas – Tvirtovė

Naujojo vyskupo Kaso instaliacijos proga vengrų ministras pirmininkas Telekis pasakė kalbą, kurioje be kitko pareiškė: “Aš sveikinu jus šiuose sunkiuose istoriniuose laikuose, nes gyvenimo ir idėjų kovoje žmogaus siela vėl randa kelią į amžinąsias tiesas, į amžinąsias idėjas, tuo būdu ir į Bažnyčią. Tikėjimas šiandien yra mūsų stipriausia tvirtovė. Jei tik žmogus nors kiek grįžta į save, jis pasijunta toks mažas ir pažįsta, kad viskas pasauly praeina, kad tik tikėjimo jėga yra vienintėlė, kuri gali padėti tokiais sunkiais laikais, kaip mūsų laikai. Todėl

LEKCIJA

Rom. 15, 4-13.

BROLIAI: visa kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtumėm vilties. Kantrybės gi ir paguodos Dievas teduodie jums turėti vienokius jausmus kits į kitą, sekant Jėzum Kristum, kad vienširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Todel priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė apipiaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą dėl gailestingumo, kaip parašyta. Todėl aš išpažinsiu tave, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izaijas sako: Ateis Iėsės šaknis, tas kurs kel sis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildo jus visoko džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jus gausiai turētumėte vilties.

šalia tų, kurie vadovauja politiniam gyvenimui, turi būti ir tikėjimo vėliavnešių ir gynėjų, kurių uždavinys — vadovauti sieloms taisiais sunkiais laikais”.

Tą ką žmogus nepaiso jis greitai užmiršta.

Pajuokos bijo net tas, kuris jau nieko pasaulyje nebijo.

Gero kataliko kerštas yra malda.

Kai kurie žmonės niekad neklysta, nes jie niekad nemąsto!

KRISTUS, MŪSŲ PAVYZDYS

A. P. Sandys.

Antrojo Advento sekmadienio Evangelijoje susipažįstame su keturiomis dominančiomis tiesomis, būtent:— pirma, mes sužinome, kad šv. Jonas Krikštytojas buvo įkalintas; antra, kad šv. Jonas siuntė savo mokytinius pas Kristų; trečia, Kristaus suteiktas atsakymas šv. Jono mokytiniams; ir, ketvirta, Kristaus išreikšta šv. Jono asmeniui pagalba.

Kodėliai gi, kokiais sumetimais buvo šv. Jonas įkalintas? Juk jis buvo šventas, tautos gerbiamas asmuo. Jis netiktai Dievo žodį skelbė, bet tuo žodžiu gyveno. Nes apie jį Evangelijoje parašyta:— “Pats gi Jonas vilkėjo apdaru iš kupranugario plaukų ir buvo susijuosęs šikšniniu diržu, o jo valgis buvo skėriai ir miškinis medus.” (Mat. 3, 4-5.). Šv. Matas evangelistas aiškiai paduoda šiais žodžiais šv. Jono įkalinimo priežastį:— “Nes Erodas buvo liepęs suimtą Joną, jį surišti ir įmesti į kalėjimą dėl savo brolio moteries Erodijados, dėl to, kad Jonas jam sakė: “Tau nedera ją turėti.” (Mat. 14, 3-6. Toliau tame pačiame skvriuje evangelistas paduoda Jono mirties priežastį rašydamas: “Erodo gimimo dieną Erodijados duktė šoko viduaslyje ir patiko Erodiui; todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji iš jo prašys. Ji gi, savo motinos įmokyta, tarė: Duok man čia dubeny Jono Krikštytojo galvą. Karalius nužiūdo, bet dėl priesaikos ir dėl drauge sėdinčiųjų prie stalų liepė duoti. Jis pasiuntė ir nukirsdino kalėjime Jonui galvą. Jo galva buvo atnešta dubeny ir atiduota mergaitei, kuri ją nunešė savo motinai. Tuomet jo mokytiniai, paėmė jo lavoną, jį palaidojo ir atėję davė žinią Jėzui.” Mat. 14, 6-13).

Kaip iš gyvenimo žinome, tiesa pagimdo neapykantą, neapykanta persekiojimus, o iš persekiojimų plaukia neteisybių aibės. Šv. Jonas negalėjo nepatekti kalėjiman, kadangi jis tiesa gyveno ir ją skelbė. Jis drąsiai mokino, atgailą skelbė, ir krikštijo. Ten kur buvo reikalinga buvo duodami pamokinimai, kur reiktina pabarimai. Muitininkų ir kareivių užklaustas ką jie turi daryti,

Jis jiems atsakė:— “Nereikalaukite nieko daugiau kaip jums nustatyta . . . Niekam nedarykite prievartos, neskriauskite ir tenkintės savo alga.” (Luk. 3, 12-15). Neišliko parisiejai ir sadukiejai iš šv. Jono pabarimų. — “Angių veisle,” — bara šv. Jonas, — “kas jus pamokė bėgti nuo ateisiančios rustybės? Duokite tat vertingų vaisių.” (Mat. 3, 7-9.).

Kadangi šv. Jonas taip gynė tiesą, jam dėlto ir teko už tiesą kalėti, ir pagaliau, savo gyvybę paguldyti.

Paskutinėse savo gyvenimo valandose šv. Jonas negalėdamas mokyti savo pasekėjus, ir trokšdamas, kad jie susiburtų apie Kristaus asmenį, siunčia juos pas patį Kristų.

Ką šv. Jonas turėjo omenyje siųsdamas savo mokytinius pas Kristų? Pats šv. Jonas neabėjojo Kristaus dieviškumu, Jo mesianiškumu. Juos siuntė ne kad tai pats nežinojo, bet dėl to, kad jo mokytiniai ta tiesa dar nebuvo persiėmę, nes matė kad jie dar Kristumi nepatikėjo, Juomi abejojo. Jis troško kad jie, kaip ir jis, nuo Kristaus pasimokytų, savo tikėjimą sustiprintų, Kristų pažintų, Jo mokslą priimtų, Mesiją, pasaulio Išganytojumi pripažintų ir Jį pasektų.

Kada šv. Jono mokytiniai užklausė Kristaus, kas Jis esąs, Jis visai paprastu būdu atsakė:— “Eikite ir papasakokite ką jūs esate girdėję ir matę. Aklieji regi, raišieji vaikščioja, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama Evangelija.” (Mat. 11, 4-6.). Kristus būtų galėjęs iškilmingu būdu apie save atsiliepti ir sakyti: “Taip, aš esu Kristus, Dievo Sūnus, ir pasaulio Išganytojas.” Bet Jis to kalbos būdo nepasirinko, nes lengviau pasakyti, negu įrodyti. Jis žinojo, kad šv. Jono mokytiniai jau buvo girdėję apie Jo stebūklus, bet to dar neužteko. Reikalinga buvo jiems pamatyti ir tapti tų stebūklų liūdininkais. Dėl to, jų akivaizdoj, Kristus padarė kad aklieji regėjo, raišieji vaikščiojo, kurtiniai girdėjo, mirusieji kėlėsi. Jis norėjo šiais stebūkliais įrodyti, kad Jis yra pasaulio Išga-

nytojas, kaip apie Jį pranašai skelbė, ypač gi, Izaijas pranašas savo pranašystėje:.. “Sakykite silpnasieliams: Būkite drąsūs ir nesibijokite: štai jūsų Dievas darys kerštą ir atsilyginimą: pats Dievas ateis ir išgelbės jus. Tuomet atsivers aklųjų akys ir kurtinių ausys bus atkimštos.” (Iz. 35, 4-6). Šie Kristaus daromi stebūklai įrodė Jo dievybę. Per juos Dievas Tėvas patvirtino visa ką Kristus mokė ir skelbė. Pats Kristus, darydamas šiuos stebūklus, savo vardu įrodė turįs dievišką galybę, įrodė esąs Dievo Sūnumi.

Šie mūsų Išganytojo stebūklai yra begalinis išganingų minčių šaltinis. Tarp kitko, čia galime prisiminti Kristaus gailestingumą. Koks Jis geras ir gailestingas! Pats ilgų kelionių nuvargintas, ir ne kartą išalkęs ir ištroškęs, nuilsusius suramina, išalkusius pavalgydina, ligonius pagydo, mirusius prikelia. Ir Jis visus tuos gailestingus darbus nuveikė, ir dabar vis tedaro, vien dėlto, kad Jis numylėjo savo vargingus, nuo kovos nuilsusius, sutvėrimus — žmones.

Jei mes dvasioje pažvelgsime į šiuos stebūklus, pamatysime kaip jie žmonių gyvenime pritaiklūs. Pirm Kristaus žmonija tapo akla, ir prarado beveik visą apie Dievą žinojimą, įklimpdama į bauriausią žmogų žeminantį stabų garbinimą. Kristus gi savo mokslu žmogaus aptemusį protą apšvietė. Žmonija buvo raiša, nepajėgianti išbristi iš nuodėmės kelio, negalinti vaikščioti teisingumo takais; Kristus ją atpirko ir jai apturėjo malonių daryti gera. Žmonija buvo rausota, nuodėmių, baurumų purvais suteršta; Kristus pažadino ją iš miego ir atkreipė jos atydą Dievo žodžio klausymui. Ji buvo mirusi, antgamtiško gyvenimo ir pašvenčiamos malonės stinganti; Jis pakėlė ją dieviškos malonės gyveniman.

“Beturčiams skelbiama Evangelija.” Ar Kristus vien teskelbė evangeliją beturčiams? Ne. Jis skelbė ją aukštiesiems kunigams, rašto žinovams ir parisiejams; turtingiesiems ir vargšams, aukštiesiems valdininkams ir paprastiesiems tarnams. Kristaus įsakymas buvo aiškus:— “Eidami į pasaulį,” — sako Kristus, — “skelbkite evangeliją visam sutvėrimui.” (Mat. 16, 15.).

Vargo žmonės buvo arčiau Kristaus šir-

dies, nes jie priėmė Jo mokslą atvira širdimi, prie Jo glaudėsi su meile. Kristus dėl to ir daugiau į juos kreipė savo kalbas, jų tarpe daugiausia darbavosi. Turtingiesiems Kristaus mokslas atrodė per daug griežtas, sunkus; gi vargšams, buvo šaltinis paguodos, meilės, išganyto ir amžinos garbės.

“Ir palaimintas tas, kurs manimi nepasipiktins.” Tuomi Kristus pareiškia, kad palaimintas kuris nepasipiktins Jo neturtu, Jo nusižeminimu, Jo asmens persekiojimu, Jo kančia ir mirtimi, Jo mokslu ir įstatymais. Palaimintas Juomi tvirtai tikis, ištikimai Jam tarnaujas. Ištikrųjų buvo pagrindo Kristui tarti, — “Ir palaimintas tas, kurs manimi nepasipiktins.” Nes Jo neturtas ir nusižeminimas, kančia ir mirtis, įsakymai ir mokslas buvo pagonims vien tik paikybe, gi žydams papiktinimas. Jie atsisakė į Jį tikėt. Nei žydai, nei pagonys neturėjo Kristumi ir Jo mokslu pasipiktinti. Priešingai, jiems priderėjo laikytis Jo pranašysčių ir sekti Jo kilnų pavyzdį; pripažinti Jo daromus stebūklus, ypačiai Jo paties iš numirusių prisikėlimą. Privalu jiems buvo pripažinti Jį Dievo Sūnumi ir Pasaulio Išganytojumi. Bet jie to viso nepadarė. Jei jie tai būtų įvykdę, būtų sutvėrimams pareikštą meilę, jie būtų irgi pamilę Kristaus asmenį.

Dažnai gyvenime sutinkame žmonių, kurie pasipiktina jei ne Kristaus asmenimi, tai bent Jo mokslu. Ir dažniausiai tie Kristumi pasipiktina, kurie labiausiai puikybės, godulystės, pavydo, paleistuvystės, savęs nesusi- valdymo nuodėmėse paskendę. Kristaus mokslas jiems atrodo per griežtas; jie tadgi, arba visai Jo mokslą atmeta, arba jį taip iškraipo, kad pritiktų jų užgaidoms. Koks čia ištikrųjų aklumas. Čia prisimin- kime vieną svarbią tiesą, — kad mes nebū- sime teisiami pagal pasaulio arba kūno įstatymų, bet pagal Kristaus mokslą.

Advento metu įsigilinkime giliau į Kristaus mokslą ir darbus. Susipažinkime glaudžiau su Kristaus dvasia. Tai darydami prisiruošime tinkamai Jo Gimimo Šventei ir tame didžiame Rytmetyje, priimdami Jį Sakramente tikrai sulausime džiaugsmo ir ramybės.

Bažnyčios Liturginės Spalvos

Iš prancūzų kalbos išvertė *kun. A. M. Švedas, M.I.C.*

(Tęsinys)

II

Iš visų bažnytinių spalvų raudonoji yra gyviausia ir išpūdingiausia, nes ji yra ugnies, kraujo ir pasiaukojimo spalva. Kaip baltoji spalva atvaizduoja saulės arba šviesos blizgėjimą ir skaistumą, taip raudonoji reiškia šviesą, išvystytą iki aukščiausio laipsnio, t. y. ugnį. Ant Taboro kalno Kristus pasirodė nepaprasto šviesumo baltais rūbais. „Jo veidas žibėjo kaip saulė ir jo drabužiai pasidarė balti kaip sniegas“ (Mat. 17, 2), nes Jis pasirodė kaip amžinosios šviesos karalius; bet teisme tribunolo akivaizdoje Jis buvo apvilktas raudonais drabužiais, nes Jo galinga, dieviška, karžygiška meilė Jį privertė save paaukoti ir kentėti dėl žmonių išganymo. Jau Šv. Jonas (Apreiš. kny. 19, 13) parašė kad „Jis (t. y. Kristus) buvo apvilktas krauju aplaistytu rūbu:— „Jo vardas Dievo žodis.“

Raudona būdama ugnies spalva atvaizduoja taipgi tą karštą, ugningą meilę krikščionių širdyse, reiškia tą žmonių širdies duosnumą kuris juos vertė taip širdingai padaryti visokių pasiaukojimų dėl Dievo ir Jo garbei pašvęsti savo gyvenimą. Jie tai darė nebijodami mirties ir ją pergalėdami dėl Kristaus švento vardo ir tikėjimo.

Kaip vakarop saulė nusileisdama į visas puses liete išlieja žerindamas spalvas, taip ir Dievo meilė kankinio širdyje uždega liepsnojantią meilės ugnį, nes „meilė stipri kaip mirtis; jos karštis ugnies ir liepsnų karštis. Daug vandenų negali užgesinti meilės,“ (Giesmių kny. 8, 6, 7,). Meilė negali būti be pasiaukojimo. Prakilnios širdies žmonėse Dievo meilė pasirodo tuomi, kad jie džiaugsmingai priima visokius kryželius ir yra pasiryžę už tikėjimą pralieti kraują. Šv. Augustinas sako, „jog meilė šiame gyvenime, tada tobula kada dėl jos žmogus nepaiso savo gyvybės.“ Šv. Jonas rašo (Jon. 15, 13) „kad niekas neturi didesnės meilės, kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius.“ Kankiniai mirdami dėl amžinojo gy-

venimo parodo savo valios pasiryžimą ir didelę, karštą meilę dėl Kristaus.

Raudona spalva yra vartojama įvairiose šventėse kaip Šv. Kryžiaus Atradimo, ir visose Kristaus kančios šventėse, kaip antai, erškėčių, apvainikavimo, krauju prakaitavimo, penkių žaizdų ir kitose kančios šventėse, kurios paprastai švenčiamos penktadieniais gavėnioje. Šios šventės mums nuolat primena, kad Kristus dėl pasaulio išganymo kentėjo ant kryžiaus, išliejo kraują ir pagaliaus numirė.

Raudonoji spalva yra taipogi vartojama kankinių šventėse. Kankiniai mirė visokiais žiauriais būdais, nes jie suprato, kad reikia Kristaus klausyti daugiau negu žmonių. Jie buvo nužudyti įvairiausiais būdais, ir paaukodami savo gyvybę, jie parodė turį prakilnią meilę dėl Kristaus, dėl Jo mokslo, dėl Jo Bažnyčios. Tie žiaurūs kentėjimai, tos kančios kurias turėjo pergyventi, parodo, kad jie turėjo meilę tvirtesnę už mirtį ir visus skausmus. Tarp jų yra skaitomi ir Apaštalai, tie drąsuoliai kurie pasidavė žiauriausioms kančioms ir mirčiai, kad tik išplatintų evangeliją po visą pasaulį. Paskui eina nesuskaitomas skaičius kankinių, karžygių, kurie pasižymėję skastybe ir pasiaukojimu, gyvybės netekę dėl Kristaus ir Jo bažnyčios, yra pasiekę laimingo amžinojo gyvenimo buveinę. Pagaliaus prie šitų kankinių priskaitomos ir tos mergelės, panelės, kurios savo skastybę ne tik išlaikė, bet buvo taipgi pasiryžusios numirti ir taip didvyriškai kentėti visokius kūno skausmus dėl Kristaus. Jos ne tik pasižymėjo savo skastumu bet prie to jos buvo ištikimos Kristui iki galo, nors joms reikėjo ir mirti. Tat, jų šventėse raudona spalva vartojama, nes dėl Kristaus meilės ir paaukojo, atidavė savo gyvybę.

Pagaliaus raudona yra oficialė liturginė spalva Šventosios Dvasios šventei. Šią svarbią šventę Šv. Motina Bažnyčia apvaikščioja ko didžiausiom iškilmėm:— kunigai dėvi

raudonai; altoriai yra išpuošiami raudonais puošimais, kurie atvaizduoja ugnies liežuvius, pasirodžiusius ant apaštalu ir visų su jais kartu kambaryj susirinkusių. Šv. Dvasia nužengė ant apaštalu liepsnojančių liežuvių pavidale, ir nuo tos garbingos dienos, Bažnyčią nuolat stiprina Kristaus gaivinančios meilės ugnis. Tatgi, visi išpažįstantieji Kristų ir Jo mokslą, semiasi neapsakomos stiprybės savo tikėjimui, kad pasiaukotų ir sąvęs išsižadėtų.

III

Žalia yra lyg vidurinė spalva tarp labai ryškių ir silpnų spalvų. Iš visų spalvų labiausiai patraukianti yra žalia; joks kitas dalykas nepatraukia žmogaus akį kaip pavyzdžiui žaliuoją laukai, augalai. Visų metų maloniausias laikotarpis yra pavasaris, kada gamta keliasi, atsibunda iš savo ilgo žiemos miego, kai sprogstą žiedai, žaliuoja augalai, medžiai lapoja, kai skaisčiai šviečianti saulutė maloniai šildo ir gaivina nuvargusį žmogų; tada visa gamta atsi- gauna, ir apsitaiso puošniu žaliu rūbu. Žalia taipogi yra vilties ženklas bažnyčioje. Ta spalva labai atitinka Bažnyčios esmę. Bažnyčia yra stiprus medis Jėzaus Kristaus pralietu krauju pasodintas .... ji majestotiškai kelia savo galvą į dangų .... savo plačiom šakom ir šakelėm teikia žemei malonų, jaukų pavėsį .... ją dabina nuskaitomi, gražutėliai lapai .... ji gausių neša malonės ir dorybių vaisių.

Šv. Motina Bažnyčia taipgi yra panaši į lauką arba derlingą vynuogyną .... ji yra Viešpaties daržas, gaivinančių ir gyvybę teikančių vandenų laistomas. Gerasis Ganuotojas ganė savo bandas po žalias pievas, veda jas prie gaivinančių vandens šaltinių.

Bažnyčia tat Šv. Mišiose vartoja žalią spalvą tose dienose, kada nėra jokio ypatingo džiaugsmo ar ypatingų iškilnių, ir kada taip gi nėra atgailos dienos arba atgailos laikas. Šion grupėn įeina sekmadieniai ir kitos dienos nuo Trijų Karalių oktavos iki "Septuagesima," t. y. iki Senųjų Užgavėnių sekmadienio, ir nuo Sekminių oktavos iki Advento.

IV

Purpurinė, paprastai sakoma mėlyna spalva, yra viena iš liūdnesnių spalvų:— ji labai panaši į žibuoklę, tą kuklią nuošalią gėlę kuri paprastai auga tik kapinėse ir slėniuose; ji auga įsimaišusi lauko žolių tarpe, lyg kad norėtų pasislėpti nuo žmonių akių. Ji yra nusizeminimo, nuošalumo, ir rekolekcijos simbolas; ji yra švento liūdnumo atvaizdas ir mūsų troškimo dėl dangaus ženklas. Ši spalva, tiesa, reiškia liūdėsį, bet ne tokį liūdesį, kuris visiškai be vilties. Ji taipgi yra labai tinkamas ženklas to švento liūdesio, kuris skatina žmogų pastoviai daryti atgailą savo išganymui. "Nes Dievui tinkaš nuliūdimas gindo ištvėringą atgailą išganymui" (2, Kor. 7, 10). Ta spalva yra forma to švento ir išganingo liūdesio, kuris perima sielą kada ji atsiranda toli esanti nuo Dievo, pasaulyje pilname visokio pavojaus. Žmogus šio liūdesio suspaustas ir sušunka "kas mane išliuosiuos nuo to mirtingo kūno" (Rom. 7, 24), tačiau toks sielos liūdesys neapsieina be savo ypatingo suraminimo ir saldumo.

Taipgi mėlyna spalva bendrai yra vartojama tomis dienomis kada pasireiškia tam tikro liūdnumo charakteris, kada yra atgailos laikas. Šios spalvos tikslas yra atvaizduoti Bažnyčios liūdesį ir neperstojamą permaldavimą. Tos dienos yra metų ketvirčiai, vigilijos, išimant Šventosios Dvasios Šventės vigiliją prieš Sekminių šventę, procesijų metų Šv. Morko šventėje, ir trijose Maldavimų dienose prieš Kristaus Įžengimo Dangun šventę. Mėlyna yra Gavėnios ir Advento spalva.

V

Paskutinė Bažnytinė spalva yra juoda, kuri atvaizduoja gyvybės šviesos išblaškymą, tai yra, ji primena mirtį ir kapines. Juoda spalva dar primena tą panaikinimą kurį atneša mirtis. Didžiajame Penktadienyje Bažnyčia vartoja juodos spalvos arnotus, nes tą dieną Kristus numirė dėl mūsų išganymo ir prie kryžiaus medžio paaukojo savo gyvybę. Bažnyčia tą visiems atminimą dieną yra pilna didelio liūdesio ir sielvarto. Pačios bažnytinės pamaldos išreiškia tą didelį liūdnumą. Altoriai visiškai nu-

SPAUDOS SAPNAI

dengiami, visą laiką giedamos liūdno giesmės, iš kurių veržiasi gilus širdies skausmas ir liudėsys. Žodžiu sakant, visos Bažnytinės apeigos, visa liturgija išreiškia tą didelį Bažnyčios skausmą, nes tą dieną Kristus už žmonijos nuodėmes mirė baisia mirtimi. Net ir pats dangus persiėmęs šiuo giliu liudėsiu; ir žemė iš pat savo pamatų grąsinančiai sudreba. Paskutinėje vakarieneje, Kristus mazgodamas Apaštalams kojas buvo baltas drabužiais apsvilkęs .... tai buvo ramybės ženklas. Pontijaus Piloto kieme, Kristus apvilkomas raudonu rūbu; vėliau kareiviai Jam ant pečių užmeta mėlyną drabužį:— tai reiškia permaldaviną krauju už kitų nuodėmes. (Ant Kalvarijos kalno Kristus buvo lyg įvilktas juodais rūbais, kada įvyko saulės užtemimas:— tai vaizduoja liudėsi ir besiantinančią mirtį. Pagaliau atėjo ta begalo svarbi valanda, kurią mūsų Viešpats šimtus metų anksčiau išpranašavo per pranašą Ezekielį. "Aš apdengsiu, kai būsi užgesęs, dangų ir padarysiu tamsias jo žvaigždes: saulę aš apdengsiu debesimi, ir mėnulis neduos savo šviesos. Aš padarysiu, kad visi dangaus žiburiai liudėtų tavęs, ir siųsiu tamsybių ant tavo šalies, sako Viešpats Dievas, kai tavo sužeistieji parpuls šalies viduje, sako Viešpats Dievas." (Ezekielio kny. 32, 7. 8.).

Juoda yra numirusių spalva ir ją vartodama Bažnyčia ragina tikinčiuosius melstis už skaistykloje kenčiančias vėles. Bažnyčia ragina mus pasigailėti tų kurie pabaigė šią žemiškąją kelionę, idant jie kogreičiausiai pamatytų Dievą veidas į veidą.

(Galas.)

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėm. Dr-jos Narys
J. BALČIUS

Užmigo Viešpatyje lapkričio 6 d., 1939 m., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už mirusio sielą atlaikys dvejas šv. Mišias: gruodžio 11 ir 12 dd., 1939 m. Rėmėjų dr-jos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti dalį šv. ražančiaus, Dievo gailestingumo išprašyti.

NĖRA kitos įstaigos ar draugijos pasaulyje kuria visų tikybų asmens taip susidomėtų kaip Katalikų Bažnyčia. Įvairūs pranešimai, laikraščių straipsniai, aukštųjų valstybės valdininkų pasikalbėjimai, nuolatos mini Bažnyčios darbuotę, siekius, bet labiausiai ir gal vienbalsiai kritikuoja Bažnyčios vadus.

Vienas autorius priešų pliauskėjimą prilygina pasakatei apie tris mergaites — Marytę, Onutę ir Verutę, kurios kartu lankydavo teatrą ir darydavo savo komentarus. Vienu atveju, pasaulio įvykių savaitinėje santraukoje buvo rodomas paveikslas Šventojo Tėvo, kuris kalbėjo tikintiesiems.

"Žiūrėk, vėl rodomas tas keistas žmogus, kuris nori pasaulį valdyti. Jeigu tiktai bandytų Ameriką tvarkyti mes jam parodytum, kad mes irgi turime užtektinai proto save valdyti," komentavo Onutė.

Marytės sekanti kartą teatre nesimatė. Onutė paklausė savo draugės, kur galėjo dingt Marytė. Verutė paaiškino kas buvo priežastimi.

"Marytei nepatiko ką pati pasakei apie Šventąjį Tėvą; ji — kaip gerai žinai — katalikė."

"Taip, aš žinojau kad ji katalikė," sumaniai atsiliepė Onutė, "bet aš nežinojau kad popiežius buvo kataliku."

* * *

Dar gražiau rašo Protestonų spauda, platinama pačiame Rymo mieste, ką ji mano apie popiežių ir katalikus. Labai įdomu —

"Mes renkame aukas, statome bažnyčias, net Italijoje ir Šventame Mieste, kad galutinai atvertus Šventąjį Tėvą į tikrąjį mūsų tikėjimą. Jis nuo Bažnyčios atsiskyrė, ne mes. Mes visą laiką protestavome — kam Jam reikėjo taip padaryti ir suklaidinti žmones."

Spauda tikrai prisispauja būtų ir nebūtų dalykų. **A.B.C.J.**

"Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas." (Mato V, 48).

Pasikalbėjimai Prie Ežero

Rašo P. P. Č.

Klaikios Dienos

VISŲ metų eigoje laikotarpis įsiterpia tarp bobų vasaros ir pirmų žiemos sniegu yra niūriausias ir labai nesveikos laikas. To laikotarpio dienos yra panašios į tas šaltokas minutes prieš aušrą kai saulė jau yra besirengianti kilti virš akiračio. Kitais atvejais tas laikas man primina klaikiai tylias minutes prieš audros atvykimo. Visi medžiai nustoja bejudą, žvirbliai sulaiko savo čiauskimą, visa gamta laukia, laukia aušros, audros. Taip, tos dienos yra tokios niūros, gamta tokia pilka, plika. Saulutė stengiasi sušildyti susikuprinius žmones ir šaltą gamtos žemę, bet drėgni vėlaus rudens vėjai sulauko visos jos pastangas. Visa gamta laukia, laukia švarutėlio sniego, jo labai laukia.

Tokioje paniūrusioje dienoje ėjau pasivaikščioti prie Mičigano ežero. Debesys danguje buvo taip sumaišyti, kad buvo net skaudu pakelti galvą aukštyn. Užvakar ežero vanduo buvo ramus bet spalva labai panaši į kopūsto lauko žalumą, kurį mačiau važiuojant traukiniu per laukus. Iš tolo išrodė, jog nemaži balto popiero lakštai pliuduriavo ant vandens paviršio, nes vėjas gerokai pūstelėjo ir sudarė tas mažas skaisčiai baltas bangas. Ten prie ežero buvo gana vėsu ir šalta, bet niekur pasaulyje nėra malonesnio pasivaikščiojimo. Tokiose aplinkybėse žmogus aiškiai jaučia Dievo didumą ir savo mažumą. Dangus greitai mainosi, bangos nuolatai ūžia, vėjas nuo ežero greitina žingsnius ir supranti aiškiai, kad visos tos gamtiškos permainos vyksta be mūsų noro, pritarimo.

Štai, kada mano mintys toli kur nors buvo nuklydusios, prisiartino apdriskęs senis. Nedrąsiai iškišęs ranką klausia, "Ponuli, gal duosi man penktuką pirkti puoduką kavos?" Nieko jam neatsakiau ir ėjau sau toliau. Jis sekė. "Ponuli, prašau penktuko. Žinai čia labai šalta todėl norėčiau nusipirkti karštos kavos." Gana rūščiai jam atsakiau, "Aš girdėjau pirmą kartą! Pataikei laiką kada neturiu penktuko. Aš tik turiu dešimtuką. Su dešimtuku tu pasigertum, ne su kava, bet su alumi. Jūs retai kada nors perkate

kavą su penktukais." Susinervavęs "driskelis" stengėsi save apginti su žodžiais, "Aš visad perku kavą, ypatingai šaltose dienose." Dabar sumaniau išmėginti jo nuoširdingumą. "Žinai ką, aš taipogi norėčiau išgerti puoduką kavos. Eikime kartu ir išgersime karštos kavos. Restoranas netoli. Eikime!" Jo atsakymas buvo gana šiurkštus ir rodė didelį nepasitenkinimą. "Aš maniau užgerti kavos vėliau, ne dabar. Jeigu penktuko nemanai duoti man, eisiu toliau. Reik skubėti!" Ir nuėjo apdriskęs senelis laimės ieškoti kitur. Ar jis norėjo penktuko dėl kavos puoduko? Galėtumėm juoktis, bet gatvės yra pilnos panašių apdriskusių. Na, pamaniau sau, reikės panašiai pasielgti su kitais penktuku prašytojais.

Taip, diena buvo niūri, oras šaltas ir įvykis keistas.

Meilė Bolševikams

Vienas Ispanijos bolševikas vedė surištą kunigą prie mirties. Pastatytas prie sienos kunigas prašė vienos paskutinės malonės sakdamas, "Norėčiau duoti susirinkusiems paskutini savo kunigišką palaiminimą. Prašau atriškite mano rankas!" Bolševikas atrišo kunigo rankas bet..... ištraukęs savo kardą nukapojo jo rankas ir sakė kunigui, "Dabar, gali laiminti susirinkusius, jei nori!" Ir kunigas palaimino susirinkusius su kruvinais savo rankų galais tol kol kareivių kulkos neužmigdė jį amžinai ramiam atilsyju.

Bedievio Bėda

Keleivis pasisamdė sau kambarį dideliame Paryžiaus viešbutyje ir iš kalno apmokėjo vieno mėnesio nuomą. Viešbučio išdininkas klausė jo ar norės vekselio, kad parodžius nuomos užmokėjimą. "Dievas tebūnie liudininkas," atsakė nuoširdus keleivis. "Ar tamsta tiki į Dievą?" klausė išdininkas pašaišos tonu. Keleivis prisipažino, kad tiki į Dievą. O anas tvirtino, jog Dievo buvimą negalima įrodyti. Tikintis keleivis tuojuo jam atsakė, "Tai, prašau man išduoti vekselį!"

MOKSLAS IR SPAUDA

Kun. V. Andriūška.

SVIETIMAS ir auklėjimas, tai du natskiriami kultūringo žmogaus požymiai. Ir todėl šiandien rūpinamasi jaunimo auklėjimu ir švietimu. Kaip negali būti kultūringo neišauklėto žmogaus, taip pat negali būti kultūringo neišmokusio žmogaus.

Kiekvienos tautos kultūringumas sprendžiamas pagal jos narių išsilavinimą ir išsiauklėjimą. Buvo laikai kuomet lietuvių tauta nešė svetimą jungą ir negalėjo pasiekti kultūrinės aukštumos. Bet, šiandien ačiū Dievui, nusikratėme vergavę svetiemiems ir galima šviestis ir kultūrėti. Šiandien jaunajai kartai atidaros durys ne vien tik į paprastąjį bendrojo mokslo židinį, bet jau turime savą lietuvišką, katalikišką švietimo įstaigą, kurioje gali jaunuolis dvasiniai auklėtis, moksliskai bręsti, būti paruoštam atgaivinti savo tautiečius kultūriniai, tautiniai ir religiniai.

Šiandien lietuvių pažibos yra Marianopolio kolegija ir T.T. Marijonų seminarija. Visų yra gilus noras, kad tos lietuviškos įstaigos plėstųsi — augtų. Kaip žinome, jos užima svarbia dalį katalikiškoje akcijoje, nes jose ruošiamas jaunimas gyvenimui: platinti, vykinti ir ginti katalikų principus ne vien individualiniame, bet taipgi ir visuomeniniame gyvenime. Mūsų lietuviškos švietimo ir mokslinimo įstaigos tai mūsų tautos švyturiai, apdraudos laidai ateičiai, viltys gyvavimui ir stabdžiai bedievybei. Jie moksliniai ruošiami atskirti tiesą nuo melo, auklėjami dvasiniai rodyti pavyzdį, kad viską atnaujintų Kristuje ir, kad būtų tautiniai užsigrūdinę.

Lietuvi, nejaugi tu šiandien pradėjęs tą kilnų darbą, dar uoliau to darbo nevarysi! Ar gali būti, kad tas pats katalikas lietuvis nepadėtų, neparemtu savo duosnumu švietimo ir auklėjimo įstaigos, kad jos ilgus dar netus gyvuotų! Moralė parana taipgi yra neįkainuojama parama.

Sutinku, kad nevisuomet aplinkybės leidžia savo duosnumu, aukomis prisidėti prie išlaikymo švietimo įstaigų, jų plėtojimo,

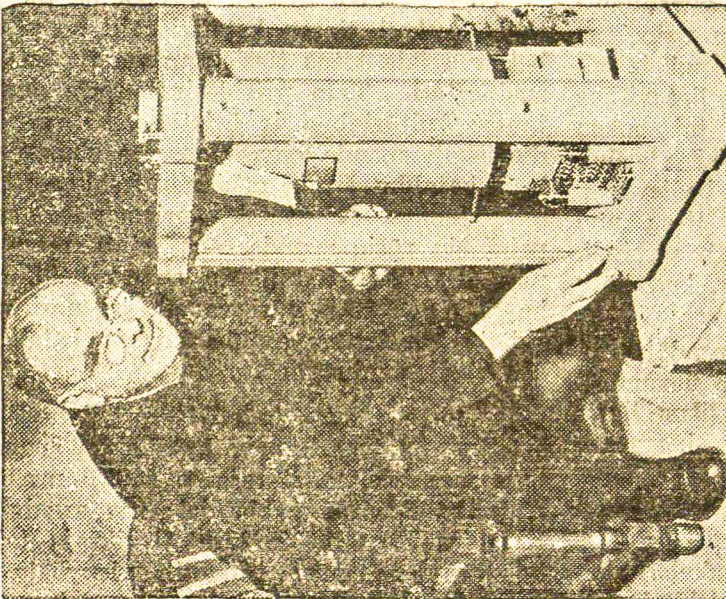
augimo. Bet, nuleisti rankas ir nieko neveikti katalikiškoje dirvoje, tai būtų atviras laukas bedievybei plisti. Didžioji šių laikų galybė yra spauda. Senovėje buvo kariauta ietimis, kardais, šautuvais. Mūsų laikų galingasis kovos įrankis yra spauda. Laikraščių skiltys — štai laukas, į kurį persikėlė mūsų arena, kame kariauja Dangus su pragaru, tiesa su melu.

Ne veltui Popiežius Pijus IX pasakė, kad mūsų laikais reikalingesni yra tiesos skelbėjai plunksna, negu tiesos skelbėjai sakykloje. O Pijus X sakė: "Mano pirmakiai laimindavo krikščionių karžygių ginklus, aš gi džiaugiuos, galėdamas krikščionies žurnalisto plunksną palaiminti."

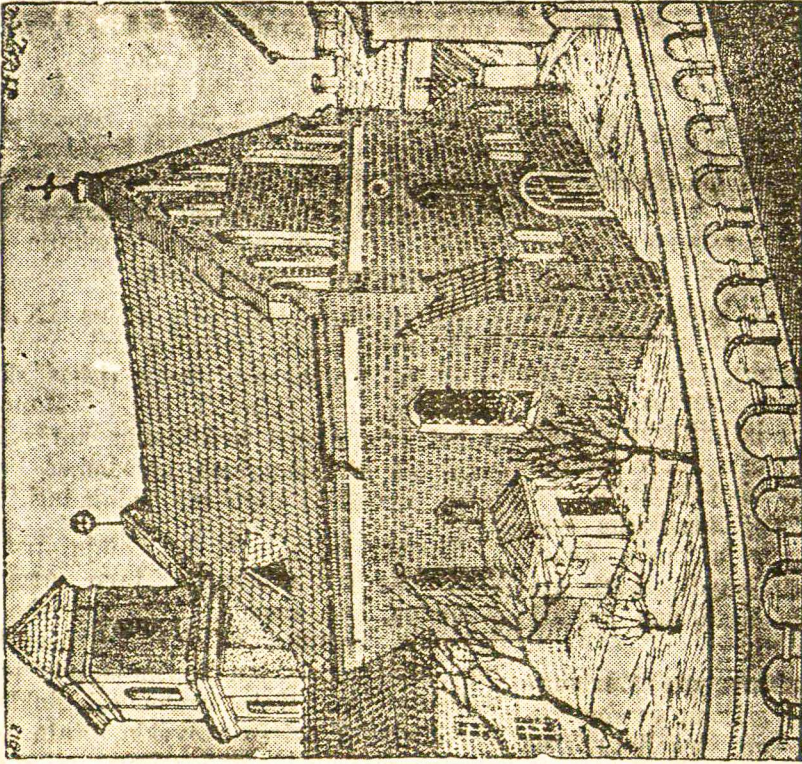
Spauda tai minčių bei idėjų patrankos. Tik toks yra skirtumas tarp armotų ir spaudos, kad armotų šūviai, pasiekę taikinį užgęsta, spaudos gi šoviniai negęsta, bet vis labiau ir labiau liepsnoja, vis toliau ir toliau siekia. Kaip šaudomieji ginklai svaido šūvius į priešą stovyklą, taip spauda svaido mintis bei idėjas į pasaulį ir uždega jomis atskirus žmones ir visuomenę.

Todėl katalikų griežta pareiga ne tik patiems ieškoti tiesos katalikiškoje spaudoje, bet ir reikia kitus tiesiog priversti su ja susipažinti. Taip prisidėsime prie mūsų tautos kultūrinimo ir švietimo. Visa bedieviškoji spauda pavojinga, nes slaptai pila į katalikų širdis atšalimo, veidmaniškumo nuodus. Vienintelė priemonė kovoti prieš šių rūšių spauda — platinti, remti ir pačiam skaityti katalikišką spaudą. Šį darbą visi gali ir jį turi varyti, jei nori prisidėti prie tautos kultūrinimo ir katalikiškos akcijos laimejimo.

Remkime, tat, katalikiškas lietuviškas švietimo įstaigas ir savo katalikišką spaudą, tada mes būsime, tikrąja to žodžio prasme, Katalikų Akcijos vykintojai; nes atgaivinti Kristaus Karaliją ir įvykinti tikrąją taiką tai kiekvieno mūsų užduotis, vienybėje su Apaštališkuoju Sostu, kurio galva dabar yra garbingasis Šv. Tėvas Pijus XII.

Kun. James B. Macelyane prie seismografo (prietaisas žemės drebėjimui rekorduoti) St. Louis universitete. Padėkos dienoj seismografas užrekdavęs lengvą žemės drebėjimą Missisippi klony. Drebėjimas palietė 5 valstybes. Centras buvo netoli Crystal City, Mo. Drebėjimas buvęs tarp 9:14 ir 9:29 v. ryto. Missisippi upės klony žemės drebėjimo nebūta nuo 1917 metų. (Acme telephoto).

Šv. Mykolojaus bažnyčia, Vilniuje — tai istoriskas ir kiekvienam lietuviui katalikui brangus pastatas.

ŠIŲ LAIKŲ STEBŪKLAI

Ant. Skirius.

DAUGELIS silpno tikėjimo žmonių mano, kad šiais laikais stebūklų įvykti negali. Sako, juos darę Kristus ir apaštalai, gyvendami ant žemės, stebūklų pasireikšdavę ir viduramžiais, bet tik ne dabartiniais laikais. Toks galvojimas yra tik klaida ir nežinojimas.

Lurdo (Lourdes) vardą visi girdėjote. Yra maždaug apskaičiuojama, kad nuo jo atidarymo 1858 m. iki 1939 m. pradžios, Lurdą jau aplankė apie 29,000,000 žmonių. Kasmet į šią šventą vietą atvyksta arti milijono žmonių, kurių apie 1% yra fiziniai sunkiai sergą ir iš to 10,000 asmenų 150 gauna pagijimo malonės. Kiekvienais metais po dešimt ar daugiau pagijimų daktarų tarybos yra pripažįstami, kaip išgiję mokslui nesuprantamu būdu.

Mediciniškas Patvirtinimo Biuras nesako tas ar kitas išgijimas yra stebūklas. Jie tos teisės neturi. Jie tik duoda paliūdimą, patvirtinimą, kad kurie yra išgiję medicinos mokslui visai nežinomu būdu, stebėtinų kokių tai kitų antgamtinių veikimų pagalbą. Gi tie asmenys, kurie per užtarymą Svč. Panelės Marijos stebūklingu būdu išgija, jų artimieji, giminės, pažįstami, kurie žinojo kokia liga jis sirgo, ir visi tie asmens, kurie matė regimu būdu tą staigų išgijimą, aiškiausiai gali paliūdyti, kad čia įvyko stebūklas.

Ir yra pasaulio visuose kraštuose tūkstančiai Lurde įvykusių stebūklų liūdininkų, mačiusių savo akimis tuos stebūklingus pagijimus, mačiusių jų ligų baisumą ir negalėjimą išgydyti. Tai jie yra tikrieji ir teisingieji įvykusių stebūklų liūdininkai ir sprendėjai, kad tai buvo stebūklas. O Lurde esą ir tikį ir netikį į Dievą gydytojai pasako mums tik tai "mes to įvykio nesuprantame ir moksliskai negalime išaiškinti, medicina tokių pagydymų negali padaryti."

Tikintiesiems visiems aišku, kas ten įvyko, o netikėliai visai pagalvoja, bet dauguma jų ir nenorėtų girdėti, kad ten buvo stebūklas. Kaip jie norėtų, kad būtų, taip

ir kalba, ginčijasi. Jie stebūklų bijo; nenori net į tai pažiūrėti, o ką čia bekalbėti apie stebūklų supratimą (netikėlis nenori suprasti stebūklų).

Katalikų Bažnyčia dėl stebūklų yra aiškiai, tvirtai ir teigiamai nusistačiusi. Ir tai yra visai protinga ir logiška, kad Visagalis Dievas, kuris sutvėrė pasaulį ir visą esančią fizišką tvarką savo kuriamąja galią, gali žmonių kūno negalavimus, tą fizišką žmogaus netvarką, vėl atstatyti į buvusią arba reikiamą tvarką.

Katalikų Bažnyčia skelbia savo moksle stebūklų galimumą. Bet kartu Katalikų Bažnyčia nereikalauja tikėti atskirų, individualių įvykusių stebūklų. Ji reikalauja tikėti Kristaus darytus stebūklus, kurie yra surašyti Evangelijų knygose. Katalikų Bažnyčia palieka laisvai kiekvienam apsispręsti dėl kitų dabar įvykstančių stebūklų. Ji pati, kai skelbia kurį asmenį šventuoju, nepaprastai nuosekliai ištiria jo gyvenimą ir pomirtinius pasireiškimus, įvykusius per jo užtarymą malonių besimekdžiantiems į jį, prašantiems iš jo malonią. Bažnyčia, tik ištyrusi jo stebūklus, skelbia šventuoju ar šventąja, o mes tuomet turime tikėti.

Pereito mėnesio išleistoje enciklikoje (ganytojiškame laiške) Amerikos vyskupams ir taip pat visiems šios šalies katalikams, Popiežius Pijus XII-tas tarp kitko labai apgalvestauja, kad didumoje aukštesniųjų mokyklų tikyba nėra dėstoma jauniems mokslieviams. Pareiškia, kad tas ilgai negalės tęstis be skaudžių ir šiurpių pasekmių. Tie, kuriems jokia tikyba mokyklose nėra dėstoma, greičiausia ir į jokią bažnyčią sekmadieniais neina. Ką tas reiškia? Statistika parodo, kad iš jaunų prasikaltėlių 68-tas nuošimtis niekad nėjo į bažnyčią. Taip pat parodo, kad 33 nuošimčiai visų piktadarybių papildyta yra asmenų dar nepasiekusių 25 metų amžiaus. O valstybių vadai neleidžia tikybės dėstymo, arba bent į jį šnariai žiūri, ir paskui skundžiasi, kad jaunimas eina vėjais. Nežino jie, kad tikybės dėstymo vietą joks kitas dalykas negali užimti.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Vyskupui O'Brien Vėl Tenka Vadovybė

Katalikų Bažnyčios Praplėtimo draugijos suvažiavime, kuriam dalyvavo apie 50 arkivyskupų ir vyskupų, ilgus metus esąs draugijos prezidentas J. E. vyskupas O'Brien, Chicagos auxilinis vyskupas, iš naujo išrinktas prezidentu.

Vyskupas O'Brien suvažiavime pranešė, kad pereitais 1938-39 metais draugija šios šalies misijų srityse pastatė arba pataisė 75 koplyčias ir bažnyčias. Šiam tikslui daugiau kaip 100,000 dol. išleista 40-yje diecezijų.

Per 34 gyvavimo metus draugija išleido daugiau kaip vieną milijoną dolerių jaunų vyrų mokslinimui į kunigus.

Priimta rezoliucija, kurią reiškiamas gilus dėkingumas mirusiam kardinolui, kurs šią draugiją uoliai rėmė.

Ar Bus Meksika Bolševikų Auka

Stalinas nusvilo rankas Ispanijoje, buvo

sumušti jo atsiųsti raudonarmiečiai ir agitatoriai išvaryti iš katalikų krašto.

Dabar vienas menininkas — Rivera sako, kad bolševikai savo agitatorius siunčia į Meksiką. Jie čia nori paimti visą valdžią į savo rankas. Ar tik Meksika nėra naujų revoliucijų išvakarėse, geruoju socialistų vyriausybė savo valdžios nenorės perduoti.

Stalino tikslas esąs čia gerai išitvirtinti, o paskui skleisti komunizmą Pietų ir Šiaurės Amerikoje ir stengti jų valstybėse įvesti bolševikišką režimą. Dabar jau esą atsiųsta į Meksiką 300 Rusijos agentų, agitatorių. Ir Amerikai gresia bolševizmo pavojus.

Milijonams Lenkų Lenkijoje Grėsia Badas

Lenkų vyriausybė Prancūzijoje išleido pareiškimą, kuriuo nurodo, kad nacių okupuotose Lenkijos teritorijose dvidešimčiai milijonų lenkų grėsia badas. Pažymima, tas nėra kokia nors propaganda prieš Vokietiją, bet tikrenybė.

Kitokių pasekų nebuvo galima nė tikėtis. Lenkijos plotai nuterioti. Iš gyventojų atimtas maisto išteklius. Žymioji dalis gyventojų netekę namų ir visko. Eina žiema ir žiaurieji šalčiai. Daug žmonių stačiai sušals sumažėjus sveikatingumo atsparumui.

Naciai užgrobę derlingiausias žemės plotus. Darbininkams nėra darbo. Į atstatomus fabrikus sutraukti repatrijuoti ir kiti vokiečiai.

Miestas Skyrė Vienuolėms Žemės

Port Washington, Wisc., miesto vyriausybė paskyrė Sopolingos Motinos Seserų vienuolynui devynius akrus žemės, ant kurios vienuolės planuoja pastatyti \$300,000 dolerių ligoninę.

Popiežius Dalyvauja Rekolekcijose

Vienai savaitei suspenduotos visos popiežių audiencijos, nes Šventasis Tėvas XII dalyvauja prieškalėdinėse Vatikane rekolekcijose.

Šiose rekolekcijose dalyvauja kardinolai ir Vatikano personalas.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Po 19 Metų Lietuviškos Pamaldos Ties Aušros Vartais

Vilnius jau mūsų. Kristaus Karaliaus išvakarėse į Vilnių įžygiavo Lietuvos kariuomenė, o sekmadienį Gedimino kalne buvo iškilmingai iškelta vėliava. Sekmadienį iš Kauno į Vilnių išvyko maždaug keli tūkstančiai kauniečių. Geležinkeliais vyko iškylos ir atskiri asmenys. Automobiliais ir kitomis susisiekimo priemonėmis vyko aukšti asmenys dalyvaudami Gedimino bokšte vėliavos iškėlimo iškilmėse.

Visose Lietuvos bažnyčiose Vilniaus grįžimo iniciatyva buvo laikomos pamaldos. Sekmadienį bažnyčiose buvo kur kas daugiau žmonių, negu paprastaisiais sekmadieniais. Gatvėse buvo žmonių mažiau negu kitais šventadieniais, nes kas tik galėjo, stengėsi būti namie ar pas kaimyną ir klausytis radijo iš senosios sostinės.

Aušros Vartų koplyčioje prasidėjo iškilmingos pamaldos, į kurias buvo ateję kariinės ir civilinės Vilniuje esančios valdžios valdovai, Vilniaus lietuvių vadai, Gedimino pulko karių garbės kuopa su vėliava, kurioje 19 metų buvo įrašytas šūkis: O MARIJA GRAŽINK MUMS PAVERGTĄ VILNIŲ.

Po 19 metų pirmą kartą prie Aušros Vartų griausmingai suskambėjo lietuvių kalba kreipimasis į stebūklingąjį Marijos paveikslą. Pamaldos pradėtos giesme "Pulkim ant kelių." Ta giesmė orkestrui pritariant buvo giedama ir daug tūkstantinės minios. Pamaldas laikė ir pamokslą sakė Gedimino pulko kapelionas kun. Veblaitis. Trumpame, bet jausmingame pamoksle kun. Veblaitis pareiškė, kad jau išmušė valanda, kada visi lietuviai turime laimę atvykti ir pasimelsti prie šventovės — Aušros Vartų, prie stebūklingo Marijos paveikslė. Ilgesys, kuris truko 19 metų, išsipildė. Marija nušluostė mūsų brolio vargo ašaras. Mūsų širdys šiandien kupinos dėkingumo stebūklingajai Dievo Motinai. Su džiaugsmu krūtinėse šian dien meldžiamės į Mariją, kad ji padėtų sugydyti į vieną kūną buvusias atskirtas mūsų tautos ir mūsų žemių dalis.

Po pamokslė Marijos litaniją kalbėjo kunigas ir tūkstantinė minia. Daugelis žmonių kalbėdami litaniją šlakstė veidus džiaugsmo ašaromis.

Arkivyskupas Tikintiesiems

Arkiv. metr. J. Skvireckas išleido raštą, kuriame skatina lankyti Vilniaus mums brangios vietas: "Kviečiu Jus visus vienerių metų būvyje aplankyti Aušros Vartų Šv. Panelę, aplankyti senąją Lietuvos sostinę Vilnių su jo šventovėmis, garbingosiomis mūsų praeities vietovėmis. Būtų gražu, jei kiekvieną sekmadienį ir šventadienį didesnis organizuotas kauniečių katalikų būrys bent su vienu palydovu iš kunigų nuvyktų į Vilnių ir jį tinkamai aplankytų. Mūsų gražiosios ir gausingosios organizacijos su savo vėliavomis, taip pat ir mokyklos galėtų tas keliones atlikti atskirai. Panašiai turėtų būti organizuojamos maldininkų kelionės ir iš visų vyskupijos parapijų. Metropolitė skatina ekskursijų pamaldose giedoti lietuviškas giesmes prie Aušros Vartų, prie Šv. Kazimiero kapo, Rasų kapinėse, Kalvarijose. Lankydami "turėtų taip pat garbinti Vytauto Didžiojo ir kitų mūsų Tėvynės Valdovų ir Garbingųjų Senuolių palaikus. Nuėję į Gedimino kalną, ant kurio plevėsuoja Lietuvos vėliava, lankytojai turėtų išreikšti savo pagarbą Tėvynei ir Sostinei Tautos Himno žodžiais."

Arkiv. Metropolitė nori, kad šitoks lankymas Vilniaus šventovių būtų vykdomas tų pažadų, kuriuos davėme ilgus metus kalbėdami Vilniaus maldą.

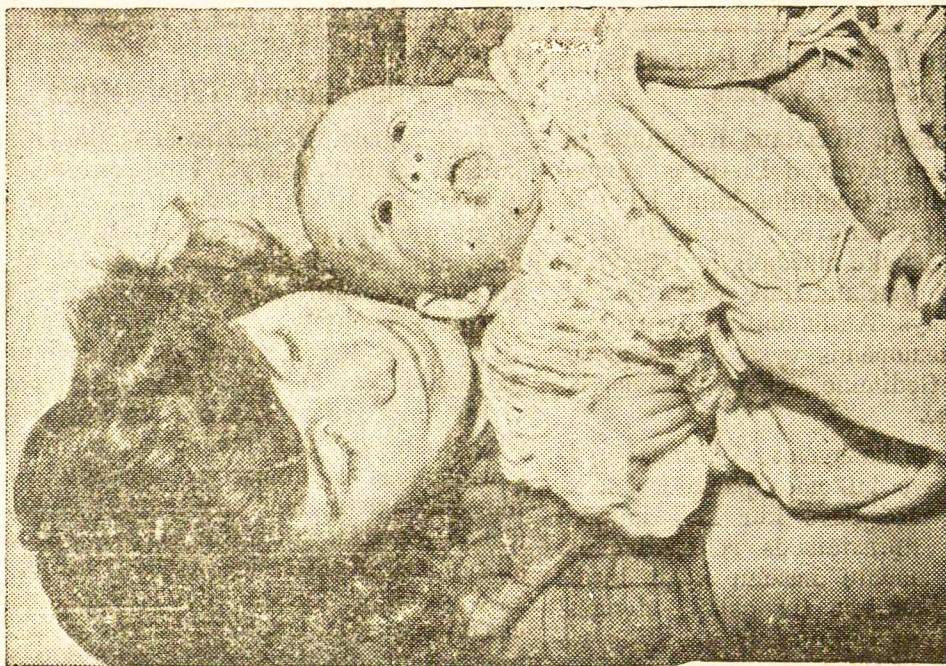
Vilniaus Apskričiai Ir Valsčiai

Ministerių Taryba, pasirėmusi vietos savivaldybės įstatymo nutarė ligšiolinį apskričių ir valsčių sąrašą papildyti taip:

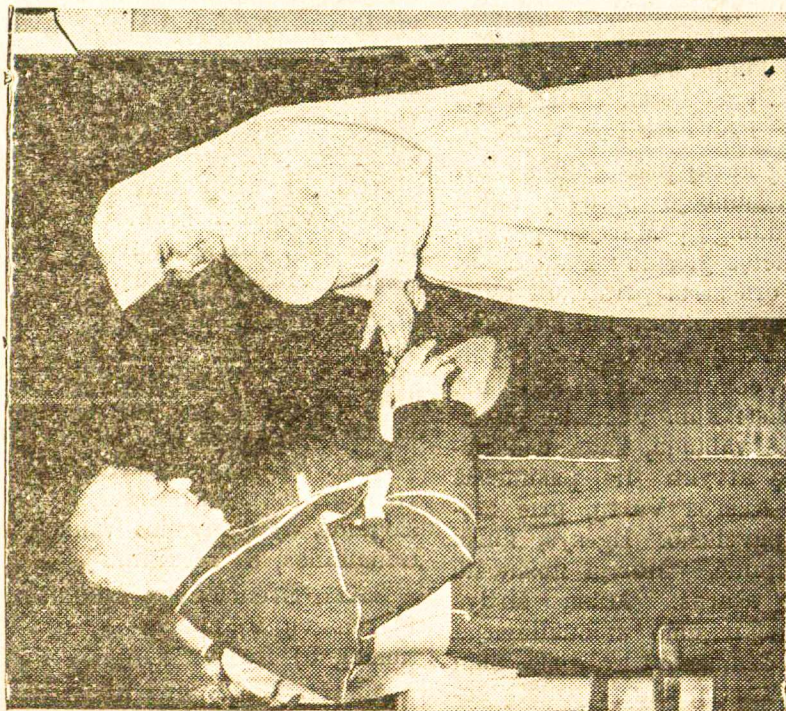
XXI. Vilniaus apskritis. — Valsčiai: 1) Nemenčinės, 2) Paberžės, 3) Riešės, 4) Maišiogalos, 5) Naujosios Vilnios, 6) Trakų, 7) Rudaminos, 8) Medininkų.

XXII. Švenčionėlių apskritis. — Valsčiai: 1) Smalvų, 2) Dukšto, 3) Ignalinos, 4) Kaltinėnų, 5) Švenčionėlių, 6) Pabradės.

XXIII. Valkininkų apskritis. — Valsčiai: 1) Šalčininkėlių, 2) Rūdiškių, 3) Valkininkų, 4) Varėnos II, 5) Turgelių, 6) Eišiškių.

Motina ir duktė po paskiros kelionės į Chicago iš Kansas City, Mo. Mrs. Wm. Greer, kuri praleido traukinį ir tik Chicagoj surado savo 3 metų dukrelę Katherine. Duktė į Chicago atvyko pirm motinos. (Aeme telephoto).

Sesuo Eugenija, Pranciškietė, lietuvaite, baigusi slaugytojos mokslus Šv. Pranciškaus ligoninėj, Hartford, Conn., apdovanojama pirma dovana už mokslą.

Pamaldos Pirmą Kartą

Šiais metais Gudlaukio apylinkės gyventojai, kunigo Juozo Šeštoko vadovaujami įsteigė Gudlaukio parapiją. Prie tos parapijos prisidėjo: 7 kaimai Gelgaudiškio parapijos, 5 kaimai Kaimelio ir 1 kaimas Šakių. Kunigo J. Šeštoko ir susipratusių katalikų pastangomis ir aukomis pastatytas Dievo maldos namas, įgytas žemės sklypas, vieta kapams.

Džiaugiasi žmonės, ypačiai kada pirmą kartą buvo laikomos jų naujoji bažnytelė pamaldos.

Sudegė Viekšnių Bažnyčia

Dėl nežinomų priežasčių spalio mėn. 23 d. užsudegė mūrinė Viekšnių bažnyčia. Gaisras prasidėjo iš varpinės bokšto ir persimetė į vargonus. Pradegė lubos. Nuostolių padaryta apie 40,000 litų.

Labai sąmoningai darbavosi kun. kapelionas B. Pacevičius su parapijiečiais, gelbėdami iš ugnies vargonus ir kitus brangius daiktus — daug jų pasisėkė apsaugoti nuo ugnies.

Buvo bausis vaizdas. Žmonės verkė, matydami, kaip svyruoja ir griūva bažnyčios bokštas, kaip krinta didieji varpai, kurie kviesdavo maldai tikinčiuosius. Gaisrą užgesino apylinkių ugniagesiai. Manoma, kad kas nors iš tamsių katalikų priešų bus padėgę bažnyčią.

Lietuviškoji Vilniaus Valdžia

Vilniaus krašto administracinė priežiūra pavesta minist. pirm. pavad. p. K. Bizauskui. Šviet. Ministerija švietimo ir kultūros reikalams savo įgaliotiniu paskyrė dr. A. Jušką, M-jos departamentų atstovais insp. Papečkys, insp. Rainys, dir. Valiulis, V. D. Kult. Muziejaus reik. vedėjas Karazija; V. D. U. atstovais — Humanit. Mokslų fakulteto dek. Biržiška arba prof. Augustaitis. Mat. Gamtos prof. Ivanauskas arba prof. Končius ir Medicinos — dek. Lašas.

Vilniaus miesto viršininku skiriamas Parnėvėžio apskr. virš. ats. pulk. Šlepetys, apskrities viršininku — dabartinis Kauno apskr. virš. pad. Bortkevičius, policijos vadu — dabartinis Policijos M-los virš. Remeikis, jo padėjėju — Kauno pol. vado pad. Iškauskas ir apskr. v-ko pad. Rirdžius.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Šv. Jurgio Parapijos Dviguba Sukaktis

Sekmadienį, lapkr. 26 d., Brooklyno šv. Jurgio lietuvių parapija minėjo savo dvigubą sukaktį — 30 metų nuo parapijos įsteigimo ir 25 metai nuo parapijos bažnyčios pastatymo. Šioms sukaktims paminėti, parapijiečiai, savo klebono, kun. Kaz. E. Paulonio, vadovaujami, turėjo atitinkamas iškilmes. Kolumbo Vyčių namuose įvyko iškilmingas bankietas. Šia proga išleista parapijos istorija — knyga, kurios autorius, kun. K. Paulonis, surinko įdomių žinių iš parapijos ir, apskritai, iš Brooklyno lietuvių gyvenimo.

Šv. Jurgio lietuvių parapijos įkūrėju buvo a. a. kun. Antanas Kodis. 1909 m. parapija tapo įkurta. Per penkius metus pamaldos buvo laikomos šv. Onos par. bažnyčios rūsyje. Per visą tą laiką auginta bažnyčios statybos fondas. 1914 metais pradėta statyti šv. Jurgio par. bažnyčia, kurios kampinio akmens šventinimas įvyko liepos 14 d., 1914 m. Pastatyta bažnyčia ir klebonija. Bažnyčios šventinimas įvyko sausio 31 d., 1915 m.

Lietuvaitės Koncertas

Mattatuck Musical Art Society, Waterbury, Conn., lapkr. 14 d. turėjo koncertą, kurį išpildė Anna Kaskas (Katkauskaitė), Metropolitan Operos artistė. Nors šis koncertas nebuvo lietuvių rengtas, bet daug jų dalyvavo — kunigų, profesionalų, žymių biznierių ir t. t. Po koncerto Katkauskaitės artimi draugai surengė vakarėlį Elton viešbutyje, kuriame dalyvavo apie šimtas lietuvių ir keli kitataučiai.

Bažnyčia Baigiama Statyti

Washington Depot, Conn. statoma katalikų bažnyčia, jau baigiama. Klebonas kun. J. J. Dillon, nors yra ne lietuvis, bet lietuviams draugingas ir užjaučias. Visi parapijos katalikai labai gražiai sutaria ir dirba vieningai. Prie bažnyčios statymo prisideda ir kitataučiai, kurie aukoja net gana stambias aukas. Klebonas paskelbė, kad visi altoriai, stacijos ir kiti bažnyčios papuošalai yra suaukoti.

Lapkričio 16 d. buvo surengta bažnyčios statymo naudai vakarienė. Vakarienė buvo labai pasekminga, nes tiek katalikai, tiek ir nekatalikai labai gerai parėmė ir dirbo labai vieningai.

Tėvų Marijonų Misijos Adventuose

NEW HAVEN, Conn. — gruodžio 3-5 — kun. dr. J. Pauliukonis, M.I.C.

NEWARK, N. J. — lapkričio 30 d. - gruodžio 8 d. — kun. dr. K. Matulaitis, M.I.C. ir kun. J. Dambrauskas, M.I.C.

PATERSON, N. J. — gruodžio 10-19 — kun. J. Dambrauskas, M.I.C.

DETROIT, Mich., Šv. Jurgio parapijoje, gruodžio 20-25 d. — kun. dr. K. Matulaitis, M.I.C.

Pranciškietė Grįžo Iš Lietuvos

Lapkričio 10 d., Šv. Jurgio parapijos mokykloje, Detroit, Mich., Ona Kratavičienė perstatė viešnią Pranciškietę Sesutę Feliciją, kuri vos kelios dienos kaip grįžo iš Lietuvos, po keturių metų mokslo Lietuvos Universitete. Ji įdomių dalykų pasakoja ir į klausimus atsakinėjo dalyvėms apie Lietuvą — Vilnių, žmones, orą, kelionę ir dar rodė keletą nuotraukų. Sesuo Felicija labai interesinga ypata ir mokytoja, nes ji turėjo progos išvažinėti visą Lietuvą skersai ir išilgai ir su žemaičiais, aukštaičiais ir dzukais susipažinti.

Išvyko

Šv. Kazimiero parapijoje, Philadelphia, Pa., viešėjo svečias iš Lietuvos — kun. S. Raila, kurs šiomis dienomis pakviestas į New Philadelphia, kur jis pavaduos kleb. kun. Mozūrą, turintį išvykti į Floridą gydytis. Kazimieriečiai sveikina ir linki kun. S. Railai pasekmės tarp garbingų tautiečių.

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėm. Dr-jos Amžina Narė KOTRINA DAUKANTAITĖ

Užmigo Viešpatyje lapkričio m. 1939 m., Montello, Mass.

Tėvai Marijonai už mirusios sielą atlaikys dvejas šv. Mišias: gruodžio 13 ir 14 dd., 1939 m. Rėmėjų dr-jos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti dalį šv. ražančiaus, Dievo gailestingumo išprašyti.

P. Amerikos Lietuviai ir T.T. Marijonai

Gruodžio 1 d. išvyko į Argentiją (Pietų Ameriką) jaunas kunigas J. Kamandulis, M. I. C., kad darbuotis tenykščių lietuvių tarpe. Jis darbuosis drauge su ten jau esančiais Tėvų Marijonų misijonieriais — kun. A. Andriušiu ir kun. K. Vengru. Netrukus, berods, 1940 metų pradžioj, ten vyks ir gerb. kun. Jonas Jakaitis, kad įsteigti Argentinoje pastovius Tėvų Marijonų Vienuolijos namus ir pastatyti lietuviams bažnyčią, o gal ir mokyklą, Buenos Aires mieste.

Tai yra labai didelis ir labai svarbus užsimojimas. Jis yra surištas su didelėmis lėšomis. Pietų Amerikoje dirbantiems misijonieriams reikalingas nepaprastas ryžtingumas ir pasišventimas. Ten jų laukia ne pelnas, ne gyvenimo patogumai, ne poilsis, bet sunkus darbas ir nuolatinė kova su išsiplatinusia P. Amerikos lietuvių tarpe bedievybe ir apsilaidimu, kaip religinėse taip ir tautinėse pareigose.

Tikrai yra džiugu, kad atsiranda tokių pasišventėlių misijonierių, kurie tų darbų ir sunkumų nebijo.